

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

VII

Σαν ζέ λ' ντάμ! . Τί θύμωδες,
 αν άλλαξα τή ντάμα
 και κρέμασες τὰ μούτρα σου
 κι' άρχινωδες τὸ κάρμ!

Σαν ζέ λ' ντάμ! — Δίγες στ' αγγέ
 πε νὸ μὲ μὰ και μ' ἄλλη
 και στὶ στεγὰ, ζηλιάτικο,
 δυνὸς σου θάμει πάλι!

VIII

Μέσ' στὸ χωρὸ δὲς εἶδα
 ντυμένη σὺν τὴν Αἰδα
 κ' εἰθὺς θυμήθηκα

Τὴν Αἰδα και τὸν Δία
 και Κίρκος σας, κυρία,
 νάμουν εὐχάκηκα.

IX

Ἀποκρηά 'νε αγάπη μου
 φιλάγγυον. — στοχαζόν! —
 και νάποκρέψω ἀπὸ με
 τὰ φλογερὰ λιλιά σου.

Αἴτριον ποὺν' σαρκαστὴ
 λιλιά δὲν σοῦ γινεῖται
 μὰ με τίς μαῖρες σου ἔλπες
 ἀρχίζω και νυστεύω.

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΙΜΗΡΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΝΑΤΙ ΝΕΡΟ

Τὸν λόγον τὸν ἔχει ἕνας φίλος μου. Ἐγὼ δὲ χρη-
 σιμεῖω ὡς ὁποῖος φωνάζεις τοῖς, Ἀκουσε λοιπόν,
 φίλτατε Νουμά, τί συμβαίνει.

Ὁ φίλος μου ἔχει δύο τρεῖς γαστροῦλες εἰς τὸ
 μπαλκόνι του και προχθὲς τὸ βράδυ βράδυ ἔπλεγε
 ἕνα κανάτι νερό και βγήκε διὰ νὰ τὰς ποτίσῃ.

Ἐκοίταξε καλὰ πρῶτα ὁ ἄνθρωπος. Ὡς εἰς τὸν
 δρόμον δὲν εἶναι. Κανείς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλ-
 κόνι του δὲν ἔπερνεν.

Ἐχυνε τὸ νερό, ἐπότης τῆς γάστρας και ἔπλεγε
 εἰς τὴν καρέκλα του κ' ἔκαθισε εἰς τὸ μπαλκόνι
 διὰ νὰπολαύσῃ καὶ αὐτός, ἔπειθ' ἔχει τὸ ἐλάττω-
 μα νὰ εἶνε και ὀλίγον ποιντὴς, τὰ ὅλα αὐτὰ χροῖματα
 τῆς δίσσεως και τῆς ὀρυμνότερας γειτονοποιῶν του,
 αἱ ὅσαι εἰς ἀνέτηλάν τὴν ὄραν ἔκλεινον εἰς τὰ μπαλ-
 κόνια των.

Αἴτριος...

✱

Ἐδὼ ἔλλαδεν ἡ σκηνὴ γράψα.

ΠΕΡΑΔΕΜΕΝΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟ ΒΙΖΑΒΙ

Ὁ δυστυχὴς φίλος μου ἤρχισεν οὕτω τὴν ἀφῆγησιν
 τοῦ προχθεςινού μαρτυρίου του:

— Τὸ ὄραϊον ἡμῶν μου ἀφοῦ μοῦ ἐπέβλεπε τὴν πρῶ-
 τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκριων τὸ μαρτύριον τῆς γυάλας και
 τὴν δευτεράν Κυριακὴν τὸ μαρτύριον τῆς ὀρθοστασίας ἐν
 τῇ ἑδρῇ Σταδίου, ἡθελήσατε τὴν τρίτην, τὴν και τελευταίαν,
 νὰ κισθανῇ τὰς συγκαίνσεις τῆς ἀρκατοδρομίας.

Και δι' αὐτὸ τὸ πρῶτ' ὁμολογῶ τὰ μάτια μου, κα-
 τ' ὅσον θελατικωτάτου ὄναι τοῦ ὅποιον περιστρέφεται εἰς
 ἡλεθρὴ κατακλυσμὸν ὁ ὅποιος κατέπνιξε τὰς Ἀθήνας και
 τὴν... γυναικὶ μου, και συνεπὲς ἐμακταίωσε τὰς Ἀπό-
 κρειας. Ἐλαβ' ἀπὸ τὰ μελιστὰγγ' γαίλη της τὴν ἐξῆς δι-
 ατάχην:

— Σήμερα θὰ πᾶμε α' ἀμάξι!...

Μ' ἀμάξι; ἐρώνηξ ἐντρομος. Καὶ μοῦ τὸ λέει τὴν
 τελευταίαν στιγμὴν;

— Καὶ ἀπὸ πότε ἤθελες νὰ σοῦ τὸ πᾶ; Ἀπὸ πέρσι;

Ἐνθυμεῖται βεβαίως τοὺς περιφθήμες καραβινιέ-
 ρους εἰς τοὺς Ἀριστάς τοῦ Ὀφφενπαχ. Τρεῖς συν-
 ἀδελφοὶ των—ἀστυφύλακες ὅμως Ἀθηναῖοι αὐτὴν
 τὴν φορὰν—ὥπλισμέν. . . με τὰ κράνη και με τὰ
 λευκά των χειρόκτια, ἔρχονται και παρατάσσονται
 ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του.

Καὶ διαμειβεταὶ ὁ ἐξῆς χαριτωμένος διάλογος
 μεταξὺ αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, και τοῦ φίλου μου,
 ἀπὸ τοῦ ἐξώστου του—διάλογος ὁ ὁποῖος ἐξεντελι-
 ζεὶ τὸν περιφθήμεν διάλογον τοῦ ἐξώστου τοῦ «Ἰω-
 μαίου και τῆς Ἰουλιέττας» και τὸν διάλογον τοῦ
 ἐξώστου τοῦ «Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ».

Οἱ ἀστυφύλακες. — Κύριε! . . .
 Ὁ φίλος μου. — Στάς διαταγὰς σας!

Οἱ ἀστυφύλακες ἐν χορῷ. — Κύριε, ἀπαγορεύεται
 νὰ ποτίζετε τὰ λουλούδια σας!

Ὁ φίλος μου ἀπορῶν. — Καὶ γιατί, παρακαλῶ;
 Οἱ ἀστυφύλακες, ὡς ἄνω. — Διότι ἂν ἔπερνεν ὁ
 κανεὶς ἀπὸ κάτω θὰ τὸν ἐδρέχατε.

Ὁ φίλος μου. — Δὲν ἔπεραδεν ὅμως κανεὶς!
 Οἱ ἀστυφύλακες, ἐπιμένοντες. — Μὰ ἂν ἔπερ-
 νοῦσε!...

✱

Συνέχεια τοῦ διαλόγου, με τὴν οὐσιώδη ὁμῶς
 διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ ἀστυφύλα-
 κες νάπειθόνουν παρατηρήσεις, ἀρχίζει ὁ φίλος μου
 νὰ τοὺς ψάλλῃ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Ὁ φίλος μου. — Κύριοι!

Οἱ ἀστυφύλακες. — Στάς διαταγὰς σας!
 Ὁ φίλος μου. (Ὁ ὁποῖος ἔχει σιωπῶν ἥδη ἀπὸ
 τὴν καρέκλαν του κ' ἔχει λάβει στάσιν ἐπιμπαλκο-
 νίου οἰκτορος).

— Προχθὲς ἀκόμη τὴν νύκτα ἀπαγυμνώθη ἕνα
 χρυσοχοεῖον εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου!

— Τὸ γνωρίζομεν!

— Δὲν ἀμφισβᾶλλω! Ἄν οἱ οἱ τρεῖς ὄρουροι
 τῆς τάξεως, εὐρίσκεισθε εἰς τὰς θέσεις σας θὰ ἔλη-
 στεῖτο τὸ χρυσοχοεῖον αὐτό;

Οἱ τρεῖς ἀστυφύλακες συνεκκεῖθησαν πρὸς στιγ-
 μὴν, κατόπιν δὲ ἀπάντησαν ἐν χορῷ:

— Μὰ ἂν εὐρισκόμεθα! . . .
 Καὶ ἡ ἀνταία κατέπεσε.

✱

Ὁ φίλος μου ἐπέμενε νὰ βγάλλῃ και συμπέρα-
 σμα ἀπὸ τὴν ἀνευρεσίαν αὐτὴν. Μοι εἶπε λοιπόν:

— Ὁ! ἡ δρῶσις τῆς Ἀρχῆς στηρίζεται εἰς ἕνα
 ὑποθετικὸν σύνδεσμον, ὁ ὁποῖος ἔχει προληπτικὴν
 ἀξίαν.

Ἄν ἔπερνεν κανεὶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλ-
 κόνι μου, τὴν ὄραν ποῦ ἐπότης τῆς γάστρας μου,
 θὰ τὸν ἐδρέχα, συνεπὲς ἡ πράξις μου θὰ ἦτο κο-
 λάσιμος.

Ἡ ἐξουσία λοιπόν, διὰ τῶν τριῶν χειροκτιοφῶ-
 ρων ἀνταποδοσίων της, ἐξήντησε νὰ προλάβῃ τὴν
 κολάσημον πράξιν.

Ἄν ἡ ἐξουσία εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν της, δὲν
 θὰ ἐληστεῖτο τὸ χρυσοχοεῖον Κωνσταντάρα.

Τὸ ἂν λοιπόν παρουσιάζεται εἰς τὴν Ἀστυνομί-
 κην δρῶσιν ἀντιπρόσωπον ὡς ἄλλος Ἴανός—και συγ-
 γνῶμιν διὰ τὸ λογοπαίγνιον.

Γεννᾶται τώρα ἡ ἐρώτησις:

— Μεταξὺ τῶν δύο ἂν, τοῦ ἂν τοῦ μπαλκονίου
 μου και τοῦ ἂν τοῦ χρυσοχοεῖου Κωνσταντάρα,
 ποῖον εἶνε τὸ προτιμότερον;

— Τὸ μὴ χεῖρον! ἀπάντησα εἰς τὸν φίλον μου
 και ἐξέλεξα τὸ πρῶτον ἂν.

Ἐλπίζω, ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκλογὴν θὰ κάμουν και
 οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἀγαπητοῦ «Νουμά» ἐκτὸς ἂν πα-

— Δὲν σοῦ λέω. . . ἄλλῃ... Πῶς νὰ σοῦ τὸ πᾶ; Ἄν
 μοῦ πόλεγες δύο τρεῖς ἡμέρας πειθ' ἔμπροστά, εἴχαμε καιρὸ
 νὰ τὸ στολίσουμε!...

— Νὰ τὸ στολίσουμε;.. Καὶ δὲν θάμαστε μεῖς ἄρκετὸ
 στολίδι;

Εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτὴν δὲν ἀνεστέναξα πλέον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἡ δυστυχὴς... τσέπη μου, τῆς ὁποίας ἡ καταδικὴ ὑπεγράφη!

Ὁλη ἡ πρῶτα κατηνάλωθη εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἐξῆς
 ζητήματος:

— Πρέπει ἡ οἰκογένεια νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐνωρὶς ἢ ἀργά;
 Ὁ σύζυγος ὑπεστήριζεν ὅτι ἐνωρὶς θάνα τὰ ἀμάξια ἀ-
 κριβή. Ἡ σύζυγος δὲ τούναντιον τ' ἀμάξια θ' ἀκριβήνουν
 ἀργότερον. Μὲ τὴν γνώμην της δὲ συνεφώνουν, ὅπως πᾶν-
 τοτε, οἱ δύο χηρὶστὰτοι μικροὶ, ὁ Ταμερλᾶνος και ὁ Βα-
 γιανζιτ, και ἡ κόρη της, ἡ Χάμκω, ἡ ὁποία ἐξεδήλωσε
 τὴν γνώμην της διὰ τῆς συμβολικῆς διαλέκτου:

— Οὐά! οὐά!

Και οὕτω ἡ οἰκογένεια ἐξοστράτευσε μόλις τὸ ὥρολό-
 γιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐσήμανε 1 μ.μ.

Κατὰ τὴν ἔξοδον ἐτηρήθη ἡ ἐξῆς τάξις:

Προσπερὶνοντο οἱ δύο κύριαι, νομιμοφοροῦντες. Εἰ-
 πατο ἡ Χάμκω με τὰ βλάχικα, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὀ-
 πηρετρικῆς, ἡ ὁποία παρεπονέτο ἑδικακῶς ὅτι τὴν ἐστὶ-
 νουον τὰ τακρίνια. Μετ' αὐτὴν ἤρχετο ἡ σύζυγος μουρ-
 μουρίζουσα κατὰ τοῦ ἁγίου καιροῦ, και τελευταίος ὁ
 σύζυγος, ὡς μεταχωρικὸς οὐλαρός, κρατῶν τὰ ἐπανωρό-

ραδέχονται ὅτι ἡ Ἀστυνομία μας ἔμπορεῖ νὰ δι-
 καιολογήσῃ ἀξιόλογα τὴν ὑπαρξίν της φροντίζουσα
 μόνον διὰ τὸ πρῶτον ἂν και ἀδικηοῦσα καθόλο-
 κληρίαν διὰ τὸ δεύτερον.

ΣΟΛΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΤΙΑΛΙΑΣ

ΟΙ ΚΑΒΟΙ

Καρὰβια εἶνε ποῦ σκίζουσε παντοτεινὰ ἕνα κύμα
 Μὲ τὰπολησμονίρικα ναυτοπούλα ἑστὰ ξένα
 Οἱ κάβοι! σὺν πλεούμενῃ, ποῦ ἀντήνεμα εἶτε πρῶτα
 Τῆς λησμονίας οἱ Ζέφυροι κρατοῦν μακρυαρωμένῃ.

Κ' εἶνε ὅλοι ἐκεῖνοι: οἱ φιλῆες κι' ἀφροδαρμένοι βράχοι
 Ὡμορφονοὶ ποῦ ἐγέρασαν κι' ἀκίνητοι ἑστὴν ἄκρη
 Τῆς κουραστικῆς, μερνονυχτῆς, στέκονταί 'κεῖ, μόνχοι,
 Χόνοντα, τὸρκα ἀνώρελα, τῆς μοναξιάς τὰ δάκρυα!

Καὶ τὰ κατέρτια οἱ ἔλατοι, ποῦ ὁ βράχος ξανακινεῖται,
 Τὰ ὀλάνοιγτά του ἀρμενα διακρίνοντα οἱ χρόνοι
 Στὸ κύμα ἄρροῦς πᾶν ἔρριξα κ' ἐσχόρεπαν οἱ Ἀνέμοι.

Μὰ Περγιαλίτες, ποῦ περνοῦν, και κελκιδὸν θλιμμένῃ,
 Οἱ Νιές, ποῦ ἡ ἐρημὴ των καρδῶν ὡς πεθαμένη τρέμει,
 Τόρκα φυγὰς, μὴν ἔγιναν πουλάκια ἀρμενισμένῃ.

Η ΣΠΗΛΙΑ

Σκεπὴ ἑστὸ ἔρημο ἄκρογίλι:
 Καλύβη πᾶτρινη ἡ σπηλιὰ
 Δὲν ἔχει θύρα ἢ ἑλγὴν βάλει:
 Κ' εἶνε ἡ κρυφά, θροεῖς, φωλιά,

Ποῦ οἱ φτερωμένες μὲς ἐλπίδες,
 Παιδιὰ τῆς θύρας μὲς πνοῆς,
 Φωλιάζουσι μετ' ἐν νυχτερίδας
 Στὸ ἔρημο ἄκρογίλι τῆς Ζωῆς.

Σπέντες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν και καλ-
 λυτεχνικὸν περιοδικὸν

ἰδρυταί: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησίᾳ Δρ. 10 Εἰς τὴν «Κριτικὴν»
 » ἐξάμηνος » 6 συνεργάζονται οἱ καλ-
 » τριμηνος » 4 λύτεροι λόγι κ' ἐπι-
 » » » » » στήμονες, ἰδικοὶ μας και
 » » » » » ξένοι.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:
 Συνδρ. ἐτησίᾳ φρ. χρ. 18 Διεύθυνσις «Κριτικῆς» Ἀθήναι:
 » ἐξάμηνος » 6 Δι. Κωνσταντίνου 20

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθυνότερον τῶν
 μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ρεχ των μικρῶν, ἕνα δέμα με ἀσπρόρροχα διὰ ν' ἀλλᾶξῃ
 ἡ Χάμκω, και δύο σακκοῦλες οκαδιόρικες με κομψοῖ διὰ
 νὰ λῶθῃ ἡ οἰκογένεια μέρος εἰς τὸν χαρτοπολέμον.

Ἡ συνοδεία ἐσταμάτησεν εἰς τὰ Χουτεῖα.

— Ἀμαξί! πόσα θέλεις γιὰ ὅλο τ' ἀπόγευμα;

— Εἴκοσι δραχμῆς.

— Πολλά! εἶπεν ὁ σύζυγος.

— Ἀς περιμένωμεν, παρετήρησεν ἡ συμβίβ, θὰ φθι-
 νήνουν ἀργότερα!

Μετὰ μίαν ὥραν.

— Ἀμαξί, πόσα θέλεις;

— Τριάντα δραχμῆς!

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἦτο ἡ τειρὰ τοῦ συζύγου νὰ παρα-
 τηρήσῃ ὅτι... θὰ φθιγνῇνουν ἀργότερα!

Ἐπὶ τέλους παρουσιάσθη, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ, ἕνα
 βιζαβί.

— Μπαίνουμε σ' αὐτό;

— Μὲ δὲν εἶνε ντροπὴ;

— Δὲν εἶνε!

Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἀνέκει: εἰς ἐμὲ, ἡ δευτέρα εἰς τὴν
 σύζυγόν μου και ἡ ἀπάντησις εἰς τοὺς τυράννους, οἱ ὁ-
 ποῖοι ἔσπευσαν σὸ βιζαβί και συνηλθον διηκριπὴν μάχην
 ποῖος θὰ καταλάβῃ τὴν παρὰ τὸν ἀμαξῶν τιμητικὴν θέσιν.

Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ πλᾶστιξ ἐκλινεν, ὅπως πᾶν-
 τοτε, ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροτέρου, και τὸ Μπελφονταῖν κατελή-
 φθη ὑπὸ τοῦ πρώτου, τοῦ Ταμερλᾶνου. Ὁ Βαγιαζιτ, με

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Πάλλος καλλιτέχνης θὰ ἐφυγε ὀλιγώτερον ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν μας ἀντίληψιν. Ἐμάθαμεν, εἰς διάστημα δεκαπέντε ἐτῶν, νάντιλαμβανώμεθα τὸ καλόν, ἡ ἐκσυνηθίσασα νὰ κρύπτομεν τὴν ἀμάθειάν μας;

Ἐν ἀπὸ τὰ δύο τυμδαίνει. Πολὺ φοβοῦμεθα ὅμως μὴπως τὸ δεύτερον εἶνε καὶ τὸ πιθανότερον.

Ο „ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ“

τῆς Βραβίλλας γράφει στὴ τελευταίον τοῦ φύλλον τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ «Νουμά»:

«Ἐκ τῶν ὁλοκλήρων φύλλον τὴν ἐποικίαν ἐλθόντων ἐκ τῆς ἀρτιστείας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ συναλλήλου ὁ «Νουμάς», μετ' εὐχαριστήσεως παρατηροῦμεν ὅτι ἐλάττωσεν οὗτος ἀνθρώπιν καὶ φιλικὴν πρὸς τὴν μὴ φειδόμενος οὐδένως ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῶν ἐπιληψιμῶν καὶ ἀπολλέων μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν ἐκπλήρυσιν τοῦ καθήκοντος· τοῦτέστιν τὴν ἐξουμνησιν τοῦ καλοῦ καὶ τὸν ἐνδίκον καυτηριασμὸν τοῦ κακοῦ ὅπου θάποτε διακρίνεται τοῦτο.

Ἐνταῦθα βεβαίως εἰς ἄκρον ἀκρότητος καὶ ἡλικίαν ἡ ποιητικὴ πορεία, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀνυπολόγιστον ἕως καὶ τὸ γέρας τοῦ ἀγνωστοῦ μεγαίστην.

Δὲν προδίδομεν ἐκ περιχυτολογίας εἰς τὴν ἀναγνωρίσει τῶν ἀνωτέρων. Ἐνυδατοποιούμεν μόνον διότι ὑποτάχθημεν μίαν ἰκανοποίησιν ἡθικὴν, ἀρκετὰ μεγάλην, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς ἀνύψωσιν τῆς κυκλοφορίας μας εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ καθήκοντος τύπου, — μίαν ἰκανοποίησιν ἢ ἐποικίαν — τὰς τὸ ἐξομολογούμεθα — γλυκαίνει ὅλας τὰς πικρίας τοῦ μας προσηγορίας ἢ ἐργασίας μας.

Κ' ἐπειδὴ το ἔφερον ὁ λόγος, κρίνομεν εὐλογον νὰ σὰς ἀνακοινώσωμεν καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον αὐτό, ὅτι ἐβρέθησαν Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες νὰ μας διακόβουν περιφρονητικώτατα τὴν ἀποστολήν, ἐπ' ἀνταλλαγῇ τοῦ φύλλου τοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι... δὲν ἔχουμεν μέγαν κυκλοφορίαν!!

Δὲν παραπονούμεθα. Τὸ ἀναγράφωμεν μόνον ὡς χαρακτηριστικὸν ὑπερόχως τὰ χεῖρα μας τὰ δημοσιογραφικὰ, πάντοτε.

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΞΕ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΟΥ ΚΟΚΛΕΝ

Φιλτάτε «Νουμά»

Ὁ Κοκλέν ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ὑβρισθῇ καὶ πάλιν ὁ Κολὰ εἰς ἄποιν ἐφημερίδα ὅπου ἐδημο-

σιεύθη μία φαιδρωτικὴ ἀντικρίσις τοῦ συγγραφέως τῶν Ρουγγόν-Μακάρ καὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ Ἀβδα Κωνσταντίνου.

Ἄς εἶνε! Ὁ καθένας θὰ δώσῃ μίαν ἡμέραν λόγον τῶν πράξεων του καὶ... τῶν ἔθρων του.

Ἐγὼ θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ κατ' ἄλλο, ἓνα μοναδικὸν μεταφραστικὸν μαργαρίτην, ποῦ μοῦ ἐνθούμην ἢ ἀφίξις τοῦ Κοκλέν. Ἔρεις πῶς μετεφράσθη, Ἑλληνιστὶ ὁ Συρανὸς ντὲ Μπερζεραι, ὅταν πρωτοεπαίχθη στὸ Παρίσι; Ὁ Κοϊράνος (Syranon=Κοϊράνος, ἔχουν τύραννος) τοῦ Μπερζεραι.

Ὁ βάλλος εἰς τὴν Μασχερίαν, Λουκία ἢ μουρμούρα, ὁ πωλητὴς τοῦ Οὐτσαλιού καὶ ὅλοι οἱ κατὰ καιρὸς μεταφραστικαὶ μαργαρίται, τῶν τίτλων τῶν Μελοδραμάτων ἰδίως, ὡχρίων πρὸ τοῦ ἀκτινοβολούντος αὐτοῦ Κοϊράνου!

Μὲ ἀγάπην

Ἀγαθὰγγελος

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΟΥ ΒΑΡΙΕΤΕ

— Εἶμι τιμὸς ἀνθρώπος, φίλε μου;

— Ἄν ἐφορούσῃς κ' ἐγὼ μύσκεν, θὰ ἤμουναι!...

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΤΟΥ κ. ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμά»,
Παραυρέθητε εἰς τὴν προχθεσινὴν δίκην τοῦ Κακουργιοδικείου, ἡ πόρτη δὲ ὅταν ἔκρουσε τὸν κ. Φερδ. Σερπιέρην νὰ ζητῇ διερμηνέαν, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ κ. Προέδρου, ὡς ἀγνοῶν τὴν Ἑλληνικὴν.

Ὁ κ. Φερδινάνδος ἐδῶ ἀνέτρεψε, ἐδῶ ἐμεγάλωσε, ἐδῶ ἐπάχυνε, ἐδῶ ὑπανδρεύθη. Δὲν ἔμπορσε λοιπὸν νὰ μάθῃ τὰ τέρα πάτρα καὶ τὴν γλῶσσάν μας;

Ὁλη αὐτὴ ἡ φύσις τὴν ὁποίαν θαυμάζεις συνηθώθῃ πρὸς χάριν σου ἵνα παραγγῇ ἐμὲ, ἀδρότητα ἀνέμων καὶ μύρα μεθύοντα, χρώματα μεγεύοντα καὶ δροσερότητας ἀναπαύουσαι.

Ἐχὼν ἐμὲ, ἔχεις τὸ πᾶν!

Ἐγὼ εἶμι τὸ τέλειον τοῦ τύραντος ἢ βασιλέως καὶ ἡ ἀνίκητος διότι ἡ ὀλὴ εἶνε ἄψυχος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμι καὶ ἔχω εἰς τὴν στήθην μου τὴν ἀθανάσιον. Αὐτὴ δίδει εἰς τὰς μυοσιτίδας τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ φῶς τὸ ὅποιον ἱλαρύνει καὶ πράττει· τὸ ὅποιον θὰ φωτίσῃ τὴν ἰδικὴν τοῦ ψυχῆν, αὐτὴ γύνει εἰς τὰ κερὰσια τῶν χειλέων μου τὸν λόγον ὅστις θὰ εἶνε γλυκὺς ὡς μέλι καὶ παρήγορος ὡς θωπεῖα καὶ αὐτὴ τὰς θωπεῖας τῶν ἀδρῶν μου χειρῶν αἰνέεις διόκου τὰς λύπας καὶ ἀποκοιμίζον τὰς ὁδύνες.

Ἐγὼ εἶμι τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐνοχέρωσις τοῦ ὄντιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὸ ὅπτιον τοῦ πόνου καὶ ὁ ὕπτιος τοῦ καμάντου, ἀδρότητα ἀνέμων καὶ μύρα μεθύοντα, χρώματα μεγεύοντα καὶ δροσερότητας ἀναπαύουσαι, ὅτι ὡραῖον θαυμάζεις καὶ θὰ θαυμάζῃς ἐν τῇ φύτει...

Εἶμι ἡ ἀνίκητος ἐγὼ καὶ ἡ ἀκαταμάχητος.

Μόνον αἱ σκωρίαι τοῦ Λαυρίου ἔχουν γλῶσσα, ἡ δὲ γλῶσσά μας εἶνε γεμάτη φαρμάκι;

Ντροπὴ, κ. Φερδινάνδος, ντροπὴ!

Μεθ' ὑπολήψεως

Γραικός

ΧΟΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΜΟ

— κ. Ἐδεῖλα, μὴ στενοχωρεῖσθε! Ἡ κλωστή θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ στρίβεται ἐπὶ τὸ φύλλον τῆς Περμπής. Ἡ Ἀποκρή, βλέπετε, μὰς ἀνέγκασε νὰ τὴν ἀρήσουμε ἄσπιπτη εἰς δύο ἐπιφυλλίδας. — κ. Περ. Κατὰ τὴν γράμμα σας μὰς συνέκρινε πικραλὸν. Μὲν σκληρὸν ἔργον, εἰς φωνὴν τυμπάνου, ὡς ἡ ἰδική σας, δίνει θάρρος, πολὺ θάρρος. Γι' αὐτὸ εἶχαμε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίσωμε καὶ προσοπικῶς. Ἄν δὲν σὰς ἀνέμει τίποτε, πέραστε ἀπὸ τὸ γραφεῖν μας· ἔως σὺς 3 τὴν ἡμερᾶν, μὰς εὐρίσκετε πάντοτε. Αἱ σκωρίαι θὰ δημοσιεύουεν εὐχαρίστως. — κ. Δ. Νικ. εἰς Ἀθήνας. Ἐπιτολὴ συστημένη μὲ συνδοσίαν σας ἐλάττω. Πύλαιστομεν. — Ἀρθεὶς μεγάλῃ ἀπὸ ὅλα καὶ... τράντα ἀκόμη μαρμαρυγῆς, ὅσον καλὰ καὶ ἔν εἶνε, κ. Ν. τριτὴν, ἐδυνατούμεν νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν, ὅχι μόνον διότι δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, ἀλλὰ διότι καὶ ὁ κόσμος παιδ, ὁ ὅποιος ἔρχεται νὰ γίνεταί κἄπως πρακτικὸς, βεβαιεταὶ νὰ διαβῇ μεγάλον κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς. Τίποτε μικρὸν, ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἔστω καὶ ἀπὸ τὴν φαντασίαν παρεμὰ, θὰ τὴν δεχθῶμε μετ' εὐγνωμοσύνης. — Ἀπὸ ὅλα σας τὸ ἔρπον, δημοσιεύομεν ἐδῶ μόνον τὸν ἐπὶ λόγον ἀπὸ τὴν ὑπογράφει. — Ἡ Περ. Λοιπὸν! «Ἡτο ἀνάγκη νὰ στηρίζεται εἰς ἓνα ὅρον ἢ εὐτυχία διὰ νὰ μὴ συντριβῇ». — «Φεῖσθε τῶν λόγων σας. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀσφαλὴς ὕψος διὰ τῆς ἐποικίας εἰσόδου εἰς τὰ ἔδωκα τῆς βελούχτης». Τὴν συμβουλήν αὐτὴν τὴν δίδει ὁ Μεριστοφελὴς στὸν Μιθρητὴν τοῦ Φήκου καὶ τὴν ἀκολουθοῦμε καὶ μεῖς, κ. Ἀριστοτέλει. Μήπως ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἀκολουθήσωμε τὴν ἰδικὴν σας καὶ νὰ τὴν κάνομε ὁλόκληρον; Ὁ κ. Κοσμὰς καὶ ὁ Νουμάς, εἶνε τὸ ἴδιον πρόσωπον. Νὰ ποῦ τὸ ἐμάχεται κ' αὐτὸ, κ. Παφνούτις, καὶ ἡ τρυφήτα! — Ὅταν θέλεις καὶ ὅτι θέλεις, σύντομον ὅμως, φίλτατε Περ. Γιανν. Ἄν δὲν βεβαιεταί, πέραστε νὰ εἰδῶμε καὶ νὰ τὴν ποῦμε!

— Ἀσκήσιον, δι. Συνεννοεῖσθε μὲ τὴν διανομήν. Τὸ γραφεῖν δὲν ἔχει γνῶσιν τοῦ πράγματος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κινδύα τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Βουλῆς.

Καὶ ἐνῶπιον τῆς μορφῆς αὐτῆς ὅλα τὰ κάλλη τῆς φύσεως ὑπεχώρουν καὶ ὀχρίων...

— Αἱ Ὀρέστη... ἀνέκραξε φειδῶς μὴ φωνὴν ἐπισθεν... τί κινεῖται ἀπὸ τὴν σύνεργ;... ποῦ τῆξει-θεύεις;...

Ἐκείνος ἀνεκρίθη καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν λαλῆσαντα.

— Ὁνειρεύομαι... εἶπε μειδῶν

— Χρόνιον νόσημα... συνεπέρνε ὁ φίλος τοῦ Ἀλέκος κινῶν ἀποκαταστατικῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ θεὸς νὰ δώτῃ περικτακὰ!...

ΚΡΦ. Ε'.

«... Καὶ εἰς τὴν ὑστάτην ὥραν μου, μόνη ἡ μαρφή σου θὰ ἱλαρύνῃ τὸ ψυχρὸν ἡμῶν μου...»

Οἱ μῆναι παρήρχοντο βροχεῖς καὶ ἐτελειώτοι, διὰ τὴν ἀνυπόμονον ψυχὴν τοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ περίπλους τὴν ὁποίαν ἐξετέλει τὸ κομψὸν κατὰ νόμον ἐπλησίαζε εἰς τὸ πέρας του, καὶ δὲν ἔπο πλεον μακρὸν ὁ καιρὸς, καθ' ὅν θὰ ἐπανέβλεπε πάλιν τὰς ἀκτὺς τῆς Ἑλλάδος.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὰ ροδαλὰ χρώματα τῆς αὐγῆς εἶνε εἰς τὸ πρόσωπόν μου, τοῦ ὁποίου ποτὲ κάλλος ῥόδου δὲν ἐνεδύθη ἀδρότερον ἔνδυμα καὶ ὁ χρυσὸς τῶν περιουλουμένων δούσεων εἶνε εἰς τοὺς ξανθοὺς βοτρυχοὺς μου στέμμα ἀπαρίθλητον τῆς ἐπιγείου μου βασιλείας!

Τρέξτε ἐπισθεν τῆς δόξης· θὰ θελήτῃς καὶ ἄλλην ἐξήγησιν τὸν πλοῦτον· δὲν θὰ χορηγήσῃ ποτέ... ἡ σοφία φωνεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡ σκέψις μακραίνει τῆς ψυχῆς τὸ ἄθος.

Πλησίον μου ὅμως κισθάνεσαι, ὅτι περιβάλλεις τὸν κόσμον ὅλον, εἶσαι θεός, διότι εἶσαι τέλειος.

Μόνον πλησίον μου εἶνε ἡ τελεία εὐτυχία.